

Послѣ, защо едно дѣте е малко тантуресто, и това си има причинитѣ. Лицето на нѣкое дѣте, запри-мѣръ, не трѣбва да бѣде много дълго, брадичката му пѣкъ трѣбва да е малко заострена, съ дупчица въ срѣдата, очитѣ му не трѣбва да сж разногледни, тебе да гледа, мене да вижда и т. н. Разногледитѣ очи показватъ една анормалность въ човѣшкия умъ. Вие трѣбва да проучавате себе си, за да се по-правяте. А какво виждамъ? Гледамъ, нѣкои идватъ при мене, не да се учатъ на онази велика Боже-ствена Мѣдрость, а да гледатъ и ловятъ слабости-тѣ на този-онзи, защо едикой си какъ казалъ, какъ постѣпилъ. Казвамъ: вие сте цѣли професори, защо идвате тукъ? Тукъ идватъ тия, които искатъ да учатъ. Нѣкой ме слуша и послѣ критикува, че не съмъ турялъ на мѣсто съществителнитѣ, прилага-телнитѣ и мѣстоименията. Съ тия мѣстоимения, съ-ществителни, прилагателни и глаголи азъ се раз-говарямъ, по особенъ начинъ ги разбирамъ. Нѣкой пжтъ казвамъ на глагола: макаръ че ти си отъ много високо произхождение, но ще чакашъ. Азъ ще викамъ най-напрѣдъ прилагателното или мѣсто-имението, съ него ще се разговарямъ, а послѣ съ тебе. „Ама кога ще дойда?“ — Когато ти дойде врѣмето. Нѣмцитѣ, напримѣръ, въ рѣчта си ту-рятъ глагола на края. Нѣкой нѣмецъ ти говори, говори, каже ти нѣкое километрическо изречение и на края ще тури глагола. Нѣкой ме пита: ти зна-ешъ ли нѣмски? Казвамъ: прѣди нѣколко хиляди години съмъ го училъ, но сега трѣбва да си го спомня. Французитѣ пѣкъ иматъ другъ строежъ. Българитѣ пѣкъ иматъ свои специаленъ строежъ — изобщо всѣки народъ се отличава по конструк-цията на своята рѣчь.